

kommen overfor Standpunkter, der fandtes i de andre Partier, og dette kan man dog ikke bagefter angribe.

Sporon-Fiedler: Da den radikale Regering ikke spurgte nogen som helst, om Sikringsstyrken skulde indkaldes, finder jeg, at det var ret ubetimeligt, at den forespurgte, om Styrken skulde indskrænkes, og da man i sin Tid end ikke mente, at det var rigtigt at forespørge og fremkalde en Henstilling, ved jeg ikke, hvorfor man paa dette sene Tidspunkt vilde tagesaa overmaade meget Hensyn til en Henstilling. Det viser sig tydeligt, at den radikale Regering ikke alene vilde bære Ansvaret for, hvad der skulde ske, men vilde dække sig under, hvad Partierne mente. I Begyndelsen var der slet ikke Tale om at henvende sig til Partierne for at faa en Henstilling, eller hvad det nu skulde være, men først paa et sent Tidspunkt ønskede man, idet man saa de frygtelige Udgifter, at kunne komme til at indskrænke disse, og saa vilde man gerne fralægge sig Ansvaret ved at henvende sig til Partierne. Men alt det, som er foregaaet bagefter, var jo ikke noget Direktiv for Regeringen. Den kunde have ladet være at følge Henstillingen, ligesom den fra Begyndelsen slet ikke indhentede nogen som helst Henstilling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§ 1 (se Tillæg A. Sp. 2985)

vedtoges med 63 Stemmer mod 48.

Ændringsforslag Nr. 2 til § 2 af *Mindretallet* (Chr. Hansen, J. P. Larsen, P. Munch, Niels Petersen, L. Rasmussen, L. D. Rasmussen og Wilmann)

forkastedes med 67 Stemmer mod 54.

§ 2

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 3 af samme *Mindretal*

forkastedes med 64 Stemmer mod 53.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Forhandlingen genoptoges.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg takker mit Partis ærede Ordfører (Jensen [Klejs]) for hans Udtalelser og hans fulde Tilslutning til de foreliggende Skatte-lovforslag. Ogsaa overfor de øvrige Ordførere kan jeg udtale min Anerkendelse af, at man i det hele og store har stillet sig forhandlingsvilligt. Det er i Virkeligheden ogsaa saaledes, at den Sag, hvorom det her drejer sig, er i lige Grad det hele Samfunds Sag: at vi kan faa en saa god Løsning paa dette vanskelige Skattespørgsmaal som muligt, saaledes at der skabes Betingelser for at opnaa Balance, og saaledes at Skattebyrden bliver fordelt paa den rimeligst mulige Maade. Til dette Arbejde haaber jeg paa alle Partiers Medvirken, og jeg skal for mit Vedkommende gentage, hvad jeg sagde ved Lovforslagenes Fremsættelse, at paa Forhandlingsvillighed fra min Side skal det ikke mangle, og jeg er fuldkommen villig til at tage de forskellige Enkeltheder, der kan komme frem ved Lovforslagenes Overvejelse, og de Ønsker, der kan komme frem fra de forskellige Partiers Side, i Betragtning, saa meget som jeg formaar.

For at skabe de bedst mulige Vilkaar for Forhandlingen skal jeg ikke komme ind paa de almindelige politiske Betragtninger, som er anstillet af forskellige ærede Talere. Disse almindelige politiske Betragtninger har vi jo ogsaa i meget udstrakt Grad været inde paa under Finanslovforslagene. — Kun skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at Skatte-lovene af 1911—12 havde ikke til Formaal at dække de forøgede Militærudgifter, idet der i det væsentlige var skaffet Dækning for de ordinære Udgifter gennem den Forøgelse, der var vedtaget, af Formue- og Indkomstskatten, og de ekstraordinære Udgifter, som kun skulde løbe et vist begrænset Antal Aar, ikke tænkes dækket særlig af disse Skatter, men for en stor Del allerede var dækket ved Laan og for en Del ogsaa kunde dækkes ved Salg af de Ejendomme, der var blevet ledige. Derimod var der, som alle, der husker den Tid, vil erindre, fremkommet et Underskud paa vore Finansbudgetter og Statsregnskaber, et Un-